

Klokkeblomst og legenden om Ønskedyret

Faunias fornuft og følelse: Disneys nye Klokkeblomst-animationsfilm er smuk, rørende, spændende, topprofessionel – og virkelig sær

Af Helle Sihm, filmredaktør på Dagbladenes Bureau

Den indledende fortællerstemme, som usædvanligt tilhører en ældre kvinde, beretter myten om den grønne meteor, som hvert 1000. år drøner over himlen, opvækker et grusomt monster og varsler et gigantisk uvejr, som udsletter feernes verden, Ønskelandet. Sådan en grøn meteor er netop drønet over himlen.

Faunia, der - som navnet siger - er alle dyrs beskytter og forsvarer, trækker som en kvindelig Androkles en stor torn ud af poten på det opvågnde monster - et loddent, grønøjet, bredmundet, gryntende kæmpevæsen, der ikke ligner noget andet dyr. Problemet er, hvad monsteret vil: redde eller destruere fe-verdenen med de fire høje, spidse sten-tårne, det bygger i de fire Verdenshjørner, og som øjensynligt tiltrækker de giftig-grønne uvejrsskyer, der er ved at samles. Faunia og efterhånden også hendes fe-veninder betragter monsteret som ven og frelser. De krigeriske, bevæbnede Amazone-alfer mener, det er en dødsensfarlig fjende, som skal dræbes straks.

Det er så mellem disse grupper og synspunkter, spændingen sitrer og kampen står - disse kvindegrupper vel at mærke - for det er det sære ved filmen - udover, selvfølgelig, at titlens Klokkeblomst er reduceret til en birolle, og kun hedder "Klokke" her - at den udspiller sig i et (næsten) helt rent kvindeunivers! Nu er Disney-værker altid støvsuget for sex og erotik - kødelig lyst og begær - hvorimod ren, ædel kærlighed er et "must" i handling såvel som i sange. Men i dette eenkønnede univers, hvor alle eventyrets velkendte figurer - stærke, svage, krigeriske, fredselskende, helte, skurke - er kvinder, berettes og besynges i stedet kærligheden mellem fe og monster - en helt kønsløs Skønheden og Udyret-variant.

Med stor Disneysk tæft og underholdnings-effekt holdes alle væsentlige balancer: Monsteret er skræmmende, rørende, voldsomt og nuttet; heltinden Faunia yndigt modig, ædel, evigtsnakkende og drønirriterende; alle feer er drengeslanke, men strutbarmede med smart fe-kluns og lækkert hår, omhyggeligt politisk korrekt repræsenterende alle racer og kulører; Amazone-alferne smukke, rå, kamp- og drabsparate, men retfærdige drengepiger: jo, der er noget for enhver tøjsepublikummer at identificere sig med! Eneste hankønsvæsen er en absolut u-maskulin, styrt-læspende, latterlig bibliotekar. Virkelig sært og usædvanligt at skabe et så énkønnet univers for at tiltrække en så énkønnet publikums-gruppe!

Filmene er lavet med vanlig Disneysk omhu og professionalisme, visuelt, lydligt og psykologisk; computer-animationerne livagtigt medrivende, undertiden syret-smukt skræmmende, når lynene gnistrer og elektrificere alt og alle; undertiden helt henrivende, når tryllestøvet forgylder og opløfter, og klokkerent træffende sin målgruppe: tøser i alle aldre, og ingen får da mig til at indrømme, at jeg sad dybt rørt med overløbstruende øjenkroge i filmens sidste, smukt sentimentale minutter!

Legend Of The NeverBeast - Disney, USA 2014 - instr.: Steve Loter - manus: ?? – danske stemmer - 76 min. - Dansk biografpremiere d. 18/12 2014 - Udlejning/pressefotos: Disney/Sony

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=10481&area=1>

https://www.youtube.com/watch?v=2_BGLCAjReo